

Size, neredeyse hepimizin unuttuđu bir yolla seslenmek istedim.

Deđerli Meslektaşım!

Bu mektubu, Demokratik Sol Avukatlar Grubu'ndan (DSAG) Ankara Barosu Başkanlığına adaylığımı duyurmak için yazıyorum.

Ankara Barosu'nda vazgeçilmez bir yeri olan, Baromuzla önemli kazanımlar armağan etmiş bu gruptan adaylığımı açıklamanın, aynı zamanda heyecanımı da sizle paylaşmak istiyorum.

Anafartalar Adliyesi'ndeki Baro odasında yemin ederek mesleğe ilk adımımı attığım günden bu yana yirmi beş yıl geçmiş.

Keřke yirmi beş yıl sonra "Mesleğimiz daha iyi bir yerde" diyebilseydim.

Deđerli Meslektaşım!

Ankara adliyesinde son yıllarda avukatlara sağlanan olanaklara baktığımızda, kendi adıma baromuz yöneticilerine teşekkür borçlu olduğumu söylemeliyim. Bu bir çıtaysa eğer, şüphesiz bu çıtayı daha da yükseğe taşınmalıyız. Öte yandan, adliyedeki yerimiz ve imkânlarımız, yurttaşın adalet arayışını kolaylaştırmayı amaçlamalıdır. Adalet, yurttaş içindir ve avukat, her yerde ve her şekilde, yurttaşın hak arama özgürlüğünün teminatı olmalıdır.

Bu noktada sizinle řu sorularımı paylaşmak isterim.

Biz avukatlar, yargının içinde savunmanın yeri ve işlevine, hukuk devletinin sıhhat unsuru olarak savunmaya nasıl bakıyoruz? Yoksa, "savunmanın kutsallığı" gibi kulağımıza gerçekten hoş gelen bir söz, elimizde her kapıyı açan bir anahtar mı?

Bu mesleğin geleceğinin; eksiksiz hukuk devleti, daha fazla demokrasi, insanın özgürleşmesi tarihinin en önemli kazanımlarından biri laiklik ve en geniş insan haklarına bağlı olduğunu anlamamız için daha hangi bedelleri ödememiz gerekiyor?

Tek tük ve kuşkusuz yetersiz bile olsa, hâkim ve savcıların yargıyı algılayış kalıplarıyla ilgili çalışmalar yapıldı, basında yayımlandı, üzerinde tartışmalar yapıldı. Peki, biz yargıya hangi algı kalıplarıyla bakıyoruz? Biz avukatlar, kendimizi yargının neresinde görüyoruz? Barolar, bu soruların cevabını bulmak ve kamuoyunun gündemine taşımak için neden bir şey yapmadı?

Mesleğin geldiği noktadan bu sorulara cevap, aslında sorunlara çözüm bulmak zorundayız.

Biz bu çözümü ertelediğimiz sürece, bu ülkede Başbakan, bir baro başkanına çok rahatlıkla "Yalancı" diyebilecek ve biz avukatlar, bu ülkede hiçbir şey olmamış gibi duruşmalarımıza girip çıkacağız. Başbakanın siyasi veya ideolojik duruşuna yakınlığımız ile baro başkanına yakıştırdığımız dünya görüşüne uzaklığımız arasında bir tercih yapacak ve böylece kendi ellerimizle savunmayı değersizleştireceğiz.

Savunmaya hak ettiği değeri kazandırmak, hukuk devletine sahip çıkmak ve geliştirmek için, şüphesiz yeterli birikime, enerjiye sahibiz. Ben, eksik değil, var olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin altını çizmek için şunu söylemek istiyorum: "Demokratik"liğin, ama asıl "sol" duyu sahibi olmanın en ayırıt

edici vasfı "vicdan sahibi" olmaksızın eğer; hukuk devleti başta, Avukatlık Kanunu'nun 76. maddesinde atıf yapılan "hukukun üstünlüğü" ve "insan haklarını savunmak ve korumak" için yeterli gücü elimizde tutuyoruz demektir.

Adaylığımı yakıştırayabileceğim anlamı, zaten, ancak burada bulabileceğim: Beni, işte bu 'duyu ve vicdan'ın adayı olmak mutlu edebilecektir. Gerisi, sadece sandıktan çıkan rakamlardır.

Başkan adaylığımı açıklamak üzere kaleme aldığım bu mektupla da, doğaldır ki bütün "dertlerimizi" paylaşmayı amaçlamadım. Çalışma arkadaşlarımla hazırladığımız birçok sorunla ilgili görüş, tespit, çözüm ve önerilerimizi size ulaştıracağız. Ayrıca aynı zaman diliminde web sayfamızdan da izleyebileceksiniz. Bundan da öte, çoğu meslektaşımızın hiç de öyle tanımlamadığı sorunları orta yere sereceğiz.

Ama yeri gelmişken, izninizle, Başkanlık ve temsil mekanizması üzerine az da olsa zamanınızı almak isterim. Açık konuşmam gerekirse, avukatların temsilini baro başkanına havale eden, yani aslında kilitleyen bir anlayış, mesleğimizi kolektif yönde geliştirici değil, korporatist zemine hapsedicidir. Bu korporatist meslekçi bakış, usta – çırak ilişkisinden başlayarak bütün varoluşunu kendi içinde bir otoriteye, dışına doğru ise varlığını borçlu olduğu iktidara teslim eder. Yönetiminde devamlılık ve kurumsallığı, başkanlıkta tekel ve vesayete devreden anlayış, adı ve türevi ne olursa olsun, korporatist ve devletçidir. Bu tarz ile, hem grubumuzun adını, hem de yukarıda andığım 76. maddedeki "demokratik ilkeler"i benim bağdaştırmam mümkün değildir.

Yasal dayanağını Avukatlık Kanunu'ndan alan mevcut düzenlemelere rağmen, bu tıkanıklığın, genel kurul kararları ve bugünden bulunacağımız taahhütlerle aşılabileceğine inanıyorum. Fakat her halde önce, baro başkanlığında toplanan yetki ve iktidarın "dağıtılması gerektiğini" açık sözle söylemek, sonra da sözünün arkasında durabilecek ve gereğini yapabilecek kadar "olağan" bir tarz - ı siyaseti hayata geçirmek gerekiyor.

Sevgili Meslek Kardeşim!

Yirmi beş yıl önce yirmi dört yaşında mesleğe başlarken, "genç"tim ama "Genç Avukatlar", özellikle sorunlarıyla, ayrı bir başlık oluşturacak kadar öne çıkmış bir kategori değildi. Avukat sayısındaki hızlı artış da içinde olmak üzere birçok nedenden dolayı, genç meslektaşlarımızın büyük bir çoğunluğu, bürolarda ücretle çalışmakta. Avukatlık Kanunu'nun 12/ c maddesinde "bir avukat yazıhanesinde ücret karşılığında" çalışan avukatlar olarak tanımlanan, benim kısmî itirazlarıma karşın, "Bağımlı Avukat" veya "Bağlı Avukat" kavramıyla karşılanan avukatlar, mesleğe adımlarını atar atmaz çok ağır yüklerin altına girmek zorunda kalıyorlar. Bu aşamada, pek sık olmamakla beraber artık telaffuz edilmeye başlanan Avukatlar Sendikası örgütlenmesini, tüm avukatlar için, ama en çok "ücretle çalışan" meslektaşlarımız için teşvik ediyorum. Avukatlar Sendikasının, baroların karşısına konulmaması gerektiğini düşüncesini taşıyorum. Esasen – varsa eğer - böyle bir endişeye bir anlam atfedemiyorum. "Bağımlı avukatlar", ücret başta olmak üzere diğer hakları bakımından meslek örgütlerinin olması gereken korumasından çok uzaktalar. Genel kurul kararları dururken; işi reddetmek hakkı, yanında çalıştığı avukata karşı bağımsızlık, hizmet ilişkisi kurulan büro veya avukatla yapılacak hizmet (iş) sözleşmesinde asgari koruyucu hükümler benzeri düzenlemeleri kanun değişikliğine (yasama organına) terk etmek; en iyimser yaklaşımla, bu çok ciddi sorunu ertelemek anlamına gelmektedir. "Onların sorunu" diye yıllarca üzerinden atladığımız bu sıkıntılar, sadece meslek kardeşliğini değil, mesleğin geleceğini tehdit etmekte ve biz, ne yazık ki bu durumu seyretmekteyiz.

Sevgili Meslektaşım!

2004 Ekim ayından itibaren üç yıla yakın bir süre başkanlığını yaptığım Staj Kurulu'ndaki odamdan bir gün, başka bir nedenle konferans salonuna indiğimde gördüğüm manzarayla, meslek hayatım boyunca karşılaşacağımı hiç ummazdım. Sayıları otuz kırk civarında meslektaşımın baro yönetimi (bence şükranla anılması gereken bir ilk uygulama doğrultusunda) toplantı yapmaktaydı. Biraz dinleyince, avukatlık keseneğini türlü nedenlerle ödemeyen veya ödeyemeyen meslektaşlarımın, Avukatlık Kanunu'nun 72. maddesi uyarınca levhadan silinmesinin eşiğinde olduğunu öğrendim. Sorunun kaynağı, önemli ölçüde, 65. maddedeki aylık yüzde beş gecikme faiziydi. "İtiraf ediyorum", o güne kadar aidatın gecikme faizinin bu kadar fahiş olduğunun farkında değildim. 2005 yılında, aylık gecikme faizinin bu denli "sebepsiz zenginleştirici" olmasına çok şaşardım. Ne var ki, Avukatlık Kanunu'nda son yıllarda, üstelik değişik zamanlarda, (hatta aidat borcunu ödemeyen avukatın genel kurula katılmasını ve ayrıca iki dönem baro başkanı seçilmeyi engelleyen düzenlemeler ile avukatlık sınavının kaldırılması dâhil) önemli ve birçok değişiklik yapılmasına rağmen, bu maddeye "dokunulmamış" olmasına daha çok şaşardım. O gün içimden "Eğer bir gün..." diye başladığım cümlenin sonunu, "avukatlık keseneği, sadece faiz yönünden değil, borcun kendisi olarak da daha adil bir hale getirilecektir" diye bitirdim. Sizden bunu, vermiş olduğum bir söz olarak kaydetmenizi rica edebilir miyim?

Sizi daha fazla meşgul etmeyeceğim.

Albert Camus'nün, bende derin izler bırakmış, ilk gençlik yıllarımdan beri peşim sıra gelmiş, doğrusu benim de bir türlü kopamadığım, kopmak istemediğim bir sözüyle veda ediyorum: "*Güneşin kendisi götürdü beni karanlığa.*" Bu "en umutlu karamsar" kılavuzumda ben, nedense hep bir teyakkuz, bir dikkat kesilme hali bulmuşumdur. O her şeyi aydınlatan, görmemizi sağlayan güneş bile bazen köreltebilir, bizi. Neden böyle bir bahis açmak gereği duydum? 2004 genel kurulunun ardından Ankara Barosu'nda yaşanan değişimi, Staj Kurulu Başkanı sıfatıyla sadece parçası olduğum için değil, sonuçlarını yaşadığım için de sevinçle karşıladım. Şimdi ise, değişimin kendisinin, değişimin önünde engel olmaması gerektiğini söylüyorum. Mağduriyetle demokrat olunamayacağının sayısız örnekleriyle dolu bir siyasi süreci yakından izliyoruz, yaşıyoruz. Demokrasiyi kendisi için istemekle demokrasi hiçbir şey kazanmadı. Hayat bize, bunu da öğretti.

Muhalif düşüncenin, sorgulayan, kesin ve keskin cevaplardan önce sorunun kendisini önemseyen aklın, ama en çok da aklın yolunun birden fazla olduğunu fark eden algı tarzının ömrü, en azından iktidarı alınca son bulmamalıdır. Zaten iktidarı hepimiz için dayanılabilir kılmak, ancak böyle mümkün olabilir. Bu imkânı birlikte kullanalım.

Eğer bu bir senetse, ilk gençlik yıllarımda imzaladığım bu senedi kabul edin lütfen!

Saygılarımla.